

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **A. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-71623-4/SO-2021 ze dne 30. 6. 2021,

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobce je povinen ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, a to v kolcích na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 7739008921.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM-8998-31/PP-2020 ze dne 3. 3. 2021 zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Zároveň podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovilo žalobci lhůtu 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím č. j. MV-71623-4/SO-2021 ze dne 30. 6. 2021 zamítla.
2. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Bez přiznání odkladného účinku by podle žalobce měl případný úspěch žaloby ryze formální význam. Ocitl by se v situaci neoprávněného pobytu s důsledkem v podobě rizika správního vyhoštění. Rovněž by byl omezen na svém právu na spravedlivý proces, neboť by v soudním řízení nemohl vystupovat osobně a být v kontaktu se svým zástupcem. Především by však utrpěl jeho osobní vztah s rodinnými příslušníky na území ČR. Žalobce je otcem občanky ČR. Proto je z pohledu práva EU rodinným příslušníkem ve smyslu §15a zákona o pobytu cizinců. Eurokonformní přístup by podle žalobce měl převážet též při rozhodování o odkladném účinku, které musí posoudit rodinný a soukromý život žalobce v celku. Právě rodinný a soukromý život žalobce se uskutečňuje na území ČR. Sdílí zde společnou domácnost se svou manželkou a třemi dětmi, z nichž dvě jsou nezletilé

a jedno má české státní občanství. Výše naznačená dcera žalobce, jež je občankou ČR, závisí na žalobce co do výživy i emocionálních potřeb. Vlivem otcova opuštění ČR by k tomuž byla nepřímo nucena dcera s českým státním občanstvím. To by kolidovalo s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zapovídajícím i nepřímé opuštění vlasti. Nuceným vycestováním by žalobcova dcera ztratila příležitost pokračovat v ČR ve studiu na tuzemské střední, resp. vysoké škole. Zásah do práv dcery by svou intenzitou odporoval čl. 20 Smlouvy o fungování EU, poněvadž by pozbyla možnost využívat práva plynoucí z postavení občanky EU. Zásah do práv by zaznamenaly také žalobcovy další dvě (tentokrát nezletilé) děti. S ohledem na jejich věk by žalobcovo vycestování pro ně znamenalo zásah v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ten zakotvil ohledy na nejlepší zájem dítěte. Dítě přitom potřebuje kontakt s oběma rodiči, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobce rovněž u svých nezletilých dětí zdůraznil jejich nulovou znalost reálií žalobcovy vlasti. Proto nepřipadá v úvahu, že by se do ní přestěhovaly spolu se žalobcem. Žalobce v návrhu dále argumentoval svými ekonomickými aktivitami na území ČR. Ty vykonává společně s manželkou. Bez žalobcovy pomoci může dojít k ohrožení samotné existence jejich rodinného podnikání s negativním dopadem na výživu všech žalobcových potomků. Zájem žalobcovy rodiny převažuje nad zájmem státu na žalobcově okamžitém vycestování. Tvzení o chybějícím rozporu s veřejným zájmem podporuje, že po dobu řízení před českými správními i soudními orgány nebylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Vzhledem k tomu, že ve věci figuruje utajovaná informace, bude žalobce při nepřiznání odkladného účinku diskvalifikován z hlediska legalizace pobytu v ČR jako takové.

3. Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí účinek ve významu nuceného opuštění ČR nezpůsobí. To až rozhodnutí o správním vyhoštění. I ve světle judikatury Ústavního soudu do soukromého a rodinného života může zasáhnout fakticky až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění. Právo účastnit se projednávání jím podané žaloby může žalobci zajistit udělení víza k pobytu do 90 dnů podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Náležitou ochranu v soudním řízení navíc žalobci poskytuje jeho právní zástupce.
4. Soud původně žalobě odkladný účinek přiznal usnesením č. j. 77 A 89/2021-55 ze dne 20. 8. 2021. Následně žalobu zamítl rozsudkem č. j. 77 A 89/2021-93 ze dne 15. 12. 2021. Toto rozhodnutí ve věci samé zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 2 Azs 17/2022-60 ze dne 27. 4. 2022.
5. Žalobce v návaznosti na to požádal, aby soud buďto potvrdil trvání přechodího rozhodnutí o přiznání odkladného účinku č. j. 77 A 89/2021-55, nebo aby o odkladném účinku znovu rozhodl. Důvody pro přiznání odkladného účinku žalobce spatřoval v tom, že se jeho poměry nezměnily.
6. Žalovaná k tomuto návrhu sdělila, že ukončení pobytu žalobce na území ČR bude představovat zásah do života jeho rodiny, nicméně s ohledem na obsah utajovaných informací nejde o zásah nepřiměřený. Dále žalovaná v zásadě setrvala na svém stanovisku k předchozímu návrhu na přiznání odkladného účinku.

Posouzení návrhu

7. Rozhodnutí o odkladném účinku a o předběžných opatřeních zanikají skončením řízení před soudem, tj. dnem právní moci výroku o věci samé (§ 38 odst. 4, § 73 odst. 3 s. ř. s.). Účinky usnesení č. j. 77 A 89/2021-55 tedy zanikly dne 28. 1. 2022, kdy rozsudek č. j. 77 A

89/2021-93 nabyl právní moci. Kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na tom nic nemění. Usnesení o odkladném účinku se zrušením rozhodnutí ve věci samé neobnovuje, je tedy třeba o přiznání odkladného účinku znovu požádat se všemi souvislostmi (vyjádření žalovaného, soudní poplatek aj.; srov. Kühn Z., Kocourek T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR 2019, str. 298).

8. Soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) stanoví v § 73 odst. 2 dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
9. Je na žalobci, aby tvrdil a osvědčil naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Závisí na žalobci, zda specifikuje, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložil. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaná (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS).
10. Žaloba zásadně nemá odkladný účinek, což platí i pro případy, kdy v řízení nemůže vzniknout újma jiným osobám (např. tam, kde žádné jiné osoby v řízení nevystupují). Hrozící újma proto nesmí být vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žalobci vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58 ze dne 1. 7. 2015, č. 3270/2015 Sb. NSS).
11. Oproti předchozímu rozhodnutí o odkladném účinku žalobce tyto důvody neosvědčil.
12. Soud opakovaně (srov. usnesení KS v Plzni č. j. 76 A 2/2021-31 ze dne 19. 5. 2021, č. j. 77 A 89/2021-55) vycházel z toho, že právní účinkem obdobných rozhodnutí je nutnost opustit území České republiky. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí ministerstva vnitra totiž byla žalobci stanovena lhůta k opuštění území státu podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je cizinec výslovně povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat. Jevilo by se tak, že vycestování žalobci přímo hrozí i na základě napadeného rozhodnutí.
13. V rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 ze dne 27. 10. 2021, č. 4281/2022 Sb. NSS, nicméně Nejvyšší správní soud dovodil, že *stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“*. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území ČR po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. *Stanovení lhůty k opuštění území státu tak podle Nejvyššího správního soudu není přímým zásahem do práv rodiče a jeho dětí spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území ČR. Z takového*

rozhodnutí lze „pouze“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území ČR pobývat nelegálně.

14. Soud si je vědom toho, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu se týkaly stanovení lhůty podle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ten je však formulován prakticky stejně jako v nynější věci uplatněný § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Proto se na nynější věc mohou bez dalšího uplatnit. Bylo by jistě možné uvažovat o tom, že přímost (nezprostředkovanost) uložené povinnosti k vycestování a přímost (nezprostředkovanost) souvisejícího zásahu i související donucení k vycestování jsou jinou kategorií, než nevyhnutelnost (definitivnost) takové povinnosti. Na první pohled by se totiž jevilo, že jde o *nucené* vycestování stanovením *přímé* povinnosti jak ve výroku rozhodnutí, tak v zákoně, kterému je však možné se vyhnout získáním nějakého pobytového oprávnění. Povaha této povinnosti opustit území státu se nijak nezmění tím, že žalobce o jiné pobytové oprávnění nepožádá či je nezíská.
15. Nicméně Nejvyšší správní soud shledal, že o přímý zásah a nucené vycestování nejde. Krajský soud v Plzni proto v souzené věci vyšel z těchto závěrů, od kterých v poměrech souzeného případu nemá důležitý důvod se odchýlovat. Jejich pohledem nehrozí žalobci žádná přímá újma způsobená právními následky napadeného rozhodnutí.
16. Nad rámec nezbytného soud setrvává na většině ostatních závěrů předchozího rozhodnutí o odkladném účinku:
17. Nedůvodná je argumentace žalobce odkazující na jeho potřebu být v osobním kontaktu s právním zástupcem, protože ji nijak nekonkretizoval a svá tvrzení neosvědčil. Kontakt s advokátem může být výkonem napadeného rozhodnutí omezen co do formy, nikoliv však rozsahu a intenzity (srov. i usnesení NSS č. j. 2 Azs 271/2015-32 ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 273/2017-19 ze dne 5. 10. 2017 či usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Azs 339/2019-38 ze dne 16. 6. 2020).
18. Nedůvodná je většina argumentace žalobce odkazující se na potřebu soužití s dcerou a související judikaturu k právům rodinných příslušníků občanů ČR a EU. K této argumentaci totiž žalobce neuplatnil žádná konkrétní tvrzení, ani nenabídl důkazy. Nelze tedy nijak dospět k závěru, že by vycestováním žalobce byla k opuštění území ČR, potažmo EU jeho zletilá dcera. Fakticita nezbytného opuštění či alespoň nepřímý tlak k němu, popřípadě omezení uplatnění práv občana unie tak z ničeho neplynou. I zde může soud pouze zopakovat, že tato argumentace, založená na analogii s výjimečnými případy, musí být založena na zcela konkrétních a velmi vážných okolnostech konkrétního případu. Nelze ji tedy uplatnit paušálně (srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 60 Az 24/2020-38 ze dne 18. 6. 2021, odst. 23–25, č. j. 17 A 60/2020-46 ze dne 21. 12. 2020, odst. 16–18).
19. Závěrem pak soud podotýká, že žalovaná oproti předchozímu rozhodování tvrdila i rozpor s důležitým veřejným zájmem. Tím je bezpečnostní zájem na tom, aby žalobce nepobýval na území ČR z důvodů uvedených v utajovaných informacích č. j. V153/2020-OAM a č. j. V5/2018-OAM. V době předchozího rozhodování o odkladném účinku neměl soud tyto informace k dispozici, žalovaná se jich ostatně v této souvislosti nedovolávala. Po seznámení s jejich obsahem soud konstatuje, že přiznání odkladného účinku by bylo též v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podstata těchto informací totiž spočívá v tom, že žalobce dlouhodobě rozvíjí kontakty a činnosti ve vztahu ke kriminálnímu prostředí.

Závěr

20. Žalobce neosvědčil, že mu ve světle závěrů rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 může vzniknout nebagatelní újma a žalovaný zároveň osvědčil, že přiznání odkladného účinku by bylo též v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Proto soud odkladný účinek žalobě nepřiznal.
21. Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví činí 1 000 Kč (položka 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (srov. usnesení NSS č. j. 1 As 27/2012-32 ze dne 29. 2. 2012).
22. Proto soud uložil žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Podle § 4 odst. 1 písm. h) *per analogiam* zákona o soudních poplatcích je žalobce povinen zaplatit poplatek ve stanovené lhůtě kolkovou známkou na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 7739008921.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 2, 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 18. května 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu